

Kálnay Adél

AMI MARAD

A kezét látom, mindig a kezét,
elgörbült, bütykös ujjait,
a pergamen bőr alatt
tekergő kékeslila eret, s
érezem, kissé nyirkos,
hűvös a tenyér,
nem szorít már,
nincs benne erő.
Fogom, csak fogom és
dörzsölöm és kulcsolom
a lanyha ujjakhoz az ujjaim,
nézem a csuklót,
a ráncos kézfejet,
igen, lüktet, dolgozik
még a szív, istenem,
mire képes, milyen
elszántsággal élteti
még a testet, ami
élni már nem kíván.
Tudtam, hogy egyszer
eljön ez, hogy lesz ilyen.
Az ész mindent tud,
az ész mindent elfogad.
Csak a ... mi is?
Ami nem ész, az lázad,
az omlik össze.
Még nem sírok,
az sokkal később lesz,
most erősnek kell lenni,
mondom, el kell engedni,
segíteni, hisz ez jár neki,
a kölcsön visszajár,
ő is segített érkezni,
ő is, ő is, ő is . . .
A kezét látom, mindig a kezét,
meg tudsz szorítani, kérdezem,

s igen, ért engem, megteszi,
gyöngén, szinte észrevétlen,
itt van még, tud rólam,
de dolga van, végig kell
csinálni ezt az utolsót,
s ő mindig mindent
annyira jól akart . . .
Órák telnek el, s a kéz
még mindig él, van lüktetés,
van apró moccanás,
néha mintha már nem,
de aztán mégis.
Jaj, meddig tart ez?
Az ész szelíden sürgeti,
csak bátran, no,
csak ügyesen . . .
Az ember már
elégge felnőtt ehhez,
mondhatnám öreg,
biztatom magam,
vannak, akik már az
én korom sem élték meg,
nemhogy kilencvenet.

Ez persze, mindegy most,
nem is számít, csak
összevissza jár az agy . . .
A kezét látom, mindig a kezét,
vén fa gyökerei erőtlen ujjai,
makacsul akaszodom közéjük,
kulcsolódjunk, fonódjunk,
váljunk eggyé megint . . .
Átvillan, hogy nem
fogtam eleget, hogy
bármennyit fogtam, kevés . . .
Jaj, hogy kell ezt,
hogy kell ezt végig. . .
Megint csak magamra
gondolok, s mérgelődöm,
önző vagy, mondom,
anyád most megy el,
ez nem a te pillanatod,
ne sajnáld magad,
ez az ő nagy pillanata,
a távozásé, a szabadulásé,
mit is tudna kezdeni már
ebben az elkopott ruhában,
ebben az összetöpörödött,
használhatatlan testben,
amiben szemtelenül és
hiábavalóan kering az
egyre sűrűbb, sötét
anyag, s pumpál az
érzéketlen szív, ez
a makacs izom.
A kezét látom, mindig a kezét,
s látom, végre elernyed,
abbamarad az ostoba lüktetés,
s innentől csak a csend,
csak a rend, ahogy
lennie kell,
az marad.

A 25. Salvatore Quasimodo Költőverseny nagydíjas verse.